

TÂM THƯ CỦA BÁC SĨ PHAN MINH HIỀN

Tương trình về chương trình giúp đỡ Thương Phế Bình VNCH ở Việt Nam

* SAU 18 THÁNG ĐÃ GỬI: 280 XE LĂN, 690 TRỢ CẤP BẰNG TIỀN, MỞ LỚP DẬY NGHÈ, GIÚP GẦN 1000 PHẾ BINH VÀ NẠN NHÂN CHIẾN TRANH.

* "... THÀ TÔI CHO LÀM MỘT PHẾ BINH CỘNG SẢN GIẢ MẠO CÒN HƠN ĐỂ MỘT PHẾ BINH VIỆT NAM CỘNG HÒA MÒN MỎI TRONG ĐỢI CHỜ..."

BÁC SĨ PHAN MINH HIỀN (PARIS)

(BPT: Chúng tôi nhận được bài trên do một AHCC ở San Francisco gửi đến.

Chúng tôi xin cho đăng vào Bản Tin 66 để AHCC tùy nghi. Địa chỉ liên lạc của tác giả, Bác Sĩ Phan Minh Hiển có để ở cuối bài.

Nếu AHCC nào muốn giúp \$30 cho một phế binh cụt một chân, \$60 cho một phế binh cụt hai chân, mà không tiện liên lạc với Bác sĩ Phan Minh Hiển thì có thể gửi về cho chúng tôi để chuyển lại cho Bác Sĩ Hiển, và biên nhận sẽ gửi hoàn lại hay sẽ ghi vào báo cáo định kỳ).

TÂM THƯ CỦA BÁC SĨ PHAN MINH HIỀN

Kính gửi các vị ân nhân đã tham gia chương trình cứu trợ phế binh tại Việt Nam.

Paris, ngày 9 tháng 6, 1995

Thưa quý vị ân nhân,
Thưa quý vị trong giới truyền thông,

Chương trình cứu trợ thương phế binh Việt Nam Cộng Hòa, phát động

từ cuối năm 1993, đến nay đã hơn một năm rưỡi. Ngoài mục đích vật chất là giúp các anh em thương phế binh bị cụt chân tay có một phương tiện di chuyển dễ dàng hơn trong việc mưu sinh kể hàng ngày, chương trình còn có mục đích tinh thần là mang lại cho những con người bất hạnh chút hồn ấm của tình người.

Ước muốn giúp đỡ các anh em phế binh tại Việt Nam trong hoàn cảnh khó khăn tại Việt Nam đã đến với tôi từ rất lâu, nhưng mãi đến gần đây tôi mới có điều kiện thực hiện tâm nguyện đó. Đời sống và danh dự của các anh em phế binh không ngừng ray rứt tâm tư của tôi khi đã được cuộc sống dành cho quá nhiều may mắn. Tâm trạng này, theo tôi, cũng là tâm trạng của rất nhiều người Việt Nam khác hiện đang định cư tại hải ngoại. Không ai có thể yêu quê hương đất nước mà không yêu đồng bào ruột thịt của mình, nhất là những người hiện đang bị thua thiệt trong cuộc sống. Cũng như trong một gia đình, đứa con bị tàn tật càng phải được dành cho nhiều yêu thương và dùm bọc hơn nữa.

Những anh em này đã hy sinh

một phần thân thể của mình để bảo vệ miền Nam thân yêu cho gia đình tôi, và nhất là bản thân tôi, cũng như những gia đình khác có cuộc sống yên ấm trong suốt cuộc chiến vừa qua. Đến ơn đáp nghĩa những ân nhân này là bốn phận và trách nhiệm của bất cứ người nào may mắn thoát ra nguyên vẹn sau cuộc chiến đẫm máu vừa qua.

Ý tưởng này hướng dẫn tôi thành lập hội "Aide aux mutilés de guerre du Vietnam" (Hội cứu trợ những nạn nhân chiến tranh Việt Nam), tháng 2 năm 1994. Tôi tự hứa sẽ gửi, bằng mọi giá, 100 xe lăn trong vòng hai năm cho những phế binh bị cụt chân tay tại Việt Nam. Và, chỉ sau khi thực hiện được tham vọng này, lương tâm tôi mới bớt ray rứt mỗi khi nhắc đến quê hương tổ quốc. Sau khi trao đổi với bạn bè và thân hữu, nhiều người nói tôi là quá lý tưởng hoặc quá liều lĩnh. Lập luận đưa ra là lấy tiền đâu ra để làm chuyện này, hay biết ai là phế binh thiệt, ai là phế binh giả, ai là phế binh Việt Nam Cộng Hòa, ai là phế binh cộng sản...

Đối với tôi, bất cứ người tàn phế nào cũng cần được giúp đỡ, nhưng trong khả năng và điều kiện của tôi,

tôi chỉ có thể lập kế hoạch ưu tiên giúp những anh em phế binh Việt Nam Cộng Hòa trước, kế mới đến những thường dân bị thương tật vì chiến tranh.

Theo con số tôi biết được, hiện đang có hơn 40,000 phế binh Việt Nam Cộng Hòa đang sinh sống trong nước, giúp được hết những anh em này đã là một chuyện đội đá vía trời rồi, do đó không thể lo toan cho những hoàn cảnh khác.

Những tháng đầu tiên (tháng 12-1993 và tháng 1-1994) sau khi gửi tặng bốn xe lăn cho anh em phế binh bị cụt hai chân trong nước, tôi nhận được nhiều thư cảm ơn và xin giúp đỡ khác. Lời lẽ thống thiết trong các lá thư càng đực tôi phải tiếp tục tiến hành chương trình trên quy mô lớn hơn nữa, vì tôi không thể đứng ra tự cắng đáng hết mọi công việc. Cho tới tháng 5-1995, cá nhân tôi mới chỉ tặng được 20 chiếc xe lăn cho anh em phế binh. Một sáng kiến chợt đến, tôi cho in hình một phế binh trên những chiếc áo thun để bán gây quỹ. Nhưng một mình tôi, tôi cũng không thể phát triển xa hơn trong vòng đai bạn bè và thân hữu, kể cả các thân chủ của tôi.

Cơ hội đã đến khi Nguyễn Văn Huy, một người bạn từ hơn 10 năm nay, có ý định phỏng vấn và giới thiệu chương trình cứu trợ phế binh Việt Nam Cộng Hòa trên báo Thông Luận (Paris), số tháng 5-1994, và tờ Ngày Nay xuất bản tại Houston, Texas (Mỹ).

Sau đó, chính Nguyễn Văn Huy đã giới thiệu chương trình cứu trợ này đến các cơ quan truyền thông đại chúng khác (báo chí và các đài phát thanh Việt Ngữ) tại hải ngoại, từ đó chương trình được sự hưởng ứng mạnh mẽ của rất nhiều ân nhân ở khắp nơi trên thế giới, trong đó có cả cộng đồng người Việt tại Colombia, Châu Mỹ La Tinh. Thêm

vào đó, tôi được ông Nguyễn Quang Hạnh, một người rất tích cực trong các chương trình nhân đạo, đến hợp tác và góp phần phát triển thêm chương trình.

Kể từ cuối 1993 đến nay, sau hơn 18 tháng vận động, chúng tôi đã gửi tặng:

- 130 xe lăn, trong đó có 30 xe lăn có lắc lay, trị giá 200 USD/chiếc và 100 xe lăn thường, mỗi chiếc 150 USD, tổng trị giá 21.000 USD.

- 580 trợ cấp 30 USD để mua nạng chống, trị bệnh hay làm vốn sinh sống, trị giá tổng cộng: 17.400 USD.

- 110 Trợ cấp 60 USD (để mua xe lăn cũ), 80 USD hay 100 USD cho những trường hợp hủy thẻ nặng không sử dụng xe lăn được, như mất hoặc liệt tứ chi và mù cả hai con mắt, tổng trị giá khoảng 8.000 USD.

Ngoài ra còn phải kể thêm 150 xe lăn do hội Handicaps sans Frontière (Pháp) trực tiếp gửi thẳng cho các phế binh qua các hồ sơ do chúng tôi cung cấp. Có nhiều vị ân nhân tình nguyện nhận hồ sơ giúp đỡ cho từng cá nhân phế binh do chúng tôi cung cấp, nhưng đến nay chưa thông báo thành quả nên chưa rõ có con số.

Như vậy, tính đến ngày 10-6-1995, tổng cộng có 970 hồ sơ đã được giúp đỡ, trong đó có 820 hồ sơ là anh em phế binh Việt Nam Cộng Hòa, 150 hồ sơ khác là thành phần dân sự bị tàn tật vì chiến tranh, đa số là đàn ba và trẻ em. Tổng trị giá, không kể phần của Handicaps Sans Frontières, là 46.000 USD, tức khoảng 232.000 FRF.

Kết quả đây khích lệ trên đã có được là nhờ sự tiếp tay đắc lực của rất nhiều hội đoàn và ân nhân.

- Bác sĩ Trần Quang Lộc, chủ tịch hội Médecins du Vietnam và là một bác sĩ chuyên khoa tai mũi họng nổi tiếng tại Paris, đã ủng hộ chương

trình ngay từ lúc đầu và đã tặng 50.000 FRF (10.000 USD), sau đó còn nhận tài trợ thêm mỗi tháng một hồ sơ xin chưa có ân nhân đỡ đầu. Ngoài ra, bác sĩ Lộc cũng đã tài trợ nhiều công trình phúc đức khác cho đồng bào trong nước như cấp học bổng cho học sinh nghèo, giúp các chau và tu viện trong nước thực hiện những công tác nhân đạo (đãi cơm chay, ủng hộ nhang đèn, in kinh sách).

- Chi hội Bruxelles (Bỉ), do anh Nguyễn Thành Long đảm nhiệm và Hội Cựu Sinh Viên Sĩ Quan (Hoa Kỳ) do ông Ngô Thế Linh làm chủ tịch, cũng đã tích cực hưởng ứng chương trình.

- Chúng tôi không quên đề cao tinh thần của anh chị Trịnh Long Hải, cựu sĩ quan Hải Quân và là thành viên Tổ Chức Phục Hưng Việt Nam tại Pháp, đã không ngại mang áo thụn đứng bán trong các tiệm Métro và chợ trời Paris để gây quỹ giúp đỡ anh em phế binh. Một số người Việt gốc Hoa tại Canada và Pháp đã tặng hơn 5 xe lăn và 10 cái nạng. Hội Những Thân Hữu của Phế Binhh Việt Nam Cộng Hòa cũng đã lên tiếng ủng hộ tích cực chương trình bằng cách tổ chức những bữa cơm gây quỹ (hội hiện đang trong giai đoạn thành lập và do ông Nguyễn Quang Hạnh khởi động).

- Báo chí và giới truyền thông đặc biệt là đài RFI, báo Thông Luận tại Paris (Pháp) và báo Ngày Nay tại Houston (Hoa Kỳ) đã giới thiệu chương trình giúp đỡ thương phế binh đến độc giả và thính giả gần xa và đã được sự hưởng ứng của rất nhiều ân nhân. Nhìn chung, độc giả báo Ngày Nay đã ủng hộ gần 1/3 tổng số những xe lăn tặng cho phế binh, độc giả báo Thông Luận ủng hộ 1/6 tổng số xe lăn và nạng chống. Đài RFI đã phát thanh về trong nước chương trình cứu giúp phế binh và

tôi đã nhận rất nhiều lá thư từ trong nước gửi ra tán thành việc làm phước thiện này.

Vì là một chương trình nhân đạo nên chính quyền cộng sản, tuy có làm khó dễ một số thương phế binh Việt Nam Cộng Hòa (hiện đang dùng các xe lăn di chuyển trong các thành phố và các làng xã xa xôi hay trong vùng kinh tế mới do hội cứu trợ những nạn nhân chiến tranh tại Việt Nam, Hội Médecins du Vietnam và các vị ân nhân khác tặng), cũng không thể cản trở sự giúp đỡ này. Nó đã gây một phong trào sôi nổi ngay trong nội bộ chính quyền cộng sản tại quốc nội.

Từ tháng 7-1994, chính quyền cộng sản cũng tung ra một chương trình quy mô nhằm giúp đỡ những người đã vì họ mà hy sinh; gia đình thương binh, liệt sĩ, các bà mẹ cách mạng. Có những người bị bỏ quên từ hơn 30 năm qua từ thời chống Pháp, hoặc gần 20 năm qua sau 1975, bỗng nhiên được chính quyền lập danh sách tặng quà cáp. Các chủ tịch Ủy Ban Nhân Dân Thành phố, Đoàn Thanh Niên Cộng sản, Hội Phụ Nữ... đã dùng báo chí trong nước làm ồn ào chương trình và tổ chức nhiều đoàn người đích thân mang xe lăn, nạng chống và tiền bạc đến tặng cho hơn 60.000 gia đình thương binh liệt sĩ của họ. Chương trình này không có gì đáng trách, nhưng sự giúp đỡ chỉ quanh quẩn trong vòng đai những người thân nhân của đảng và chính quyền. Những “căn nhà tình nghĩa”, tiền bạc và quà cáp chỉ được tặng cho những ai thuộc diện gia đình cách mạng hoặc có nhiều thành tích trong cuộc chiến tranh vừa qua. Những anh em bộ đội khác, bị cụt chân tay, và thấp cổ bé miệng không có vây cánh, không được nhắc tới; họ tiếp tục sống lây lắt trong cảnh lầm than thiếu thốn như những anh em phế binh miền Nam cũ.

Có nhiều trường hợp, qua những lá thư chúng tôi nhận được, chính những anh em phế binh Việt Nam Cộng Hòa đã cứu mang những anh em phế binh từ chiến trường Kampuchia trở về. Họ đã đồng cam cộng khổ, chịu chia sẻ với nhau những niềm vui, nỗi nhục của kiếp ăn xin.

Đây là những tấm gương cao cả, trong sự đau khổ họ đã vượt lên trên sự thù hận để cùng tìm một chỗ đứng bắc bẽo trong cuộc sống hàng ngày. Hòa giải và hòa hợp không còn là những mỹ từ đâu môi chót lưỡi, những anh em phế binh đã thực hiện tinh thần hòa giải ngay trong cuộc sống, cho dù là cuộc sống nghèo hèn.

Cũng xin nói thêm, trong cuộc chạy đua marathon bằng xe lăn tổ chức tại Saigon hồi cuối năm 1994, số xe lăn của anh em phế binh do chúng tôi tặng đông gấp hai lần số xe lăn của các phế binh bộ đội, nhưng anh em phế binh miền Nam không thắng trong cuộc đua vì tuổi già sức yếu (đa số đã trên 40 tuổi), không tranh sức nổi với anh em phế binh về từ Kampuchea, trẻ và khỏe mạnh hơn.

Có người hỏi tôi “có giúp bộ đội Cộng sản tàn phế hay không?”. Trước khi trả lời, tôi xin thưa là dư luận trong nước rất thông cảm thảm trạng của những người tàn phế. Trong bối cảnh của một xã hội tha hóa mà sự lường gạt, chụp giật, mạnh được yếu thua là phong cách sinh hoạt, làm sao những người bị cụt cả chân lăn tay có đủ điều kiện để tranh sống? Do đó chỗ đứng của đại đa số anh em phế binh là hành khất, và danh dự hơn, bán vé số dạo. Người trong nước thời trước không phân biệt ai là phế binh thời trước, ai là phế binh thời sau khi nhìn họ đang lê lết thân xác trên khấp néo chợ ăn xin. Giúp thương phế binh là

một vấn đề nhân đạo, đã là nhân đạo thì không có màu sắc chính trị. Trên thực tế cho đến nay, trong các đơn xin trợ cấp mà chúng tôi nhận được, chưa hề có xu hướng từ quá khứ từ thành phần bộ đội cộng sản. Theo chỗ tôi biết, một là họ không biết có sự cứu trợ từ hải ngoại, hai có lẽ là do mặc cảm. Dù có xuất thân từ phía nào, đời sống của những anh em này đều tầm tối và tủi nhục.

Nhiều người chỉ trích tôi là ngay ngắn, du học lâu năm không biết sự tráo trở của người cộng sản, họ là một bọn ma giáo... Tôi xin thưa, thà tôi cho làm một phế binh cộng sản giả mạo còn hơn để một phế binh Việt Nam Cộng Hòa mòn mỏi trong đợi chờ hay bị chết oan vì không nhận kịp trợ cấp. Thật ra cũng có thể có một số hồ sơ giả mạo để xin tiền trợ cấp, nhưng, theo chỗ tôi biết, cho đến giờ này chúng tôi chưa gặp. Hơn nữa, những đại diện của chúng tôi trong nước, đa số là những nạn nhân của cộng sản, khi xét duyệt và gửi sang đây hồ sơ những người cần được cứu trợ, chúng tôi tin rằng đó là những hồ sơ đáng tin cậy. Mỗi hồ sơ thường có đính kèm đầy đủ chứng từ, chứng thương và hình ảnh mới nhất của người phế binh. Tại hải ngoại, một ân nhân muốn giúp một phế binh thường xin chúng tôi gửi trước cho họ hồ sơ và lý lịch người đó (với tất cả hình ảnh, giấy chứng thương và chứng từ) sau đó mới quyết định giúp. Có người còn mang cả hồ sơ về trong nước quan sát tận mắt rồi mới giúp, và sự giúp đỡ này thường cao hơn số tiền mà chúng tôi dự trù. Về việc trao tặng xe lăn, chính đại diện của chúng tôi trong nước, sau khi đã nhận tiền trợ cấp từ hải ngoại, đặt mua xe lăn sản xuất trong nội địa rồi đích thân mang đến tận tay người nhận, do đó có thể khó có sự “thất thoát” hay nhầm lẫn, vì người này có quyền rút lại quyết định

trao tặng nếu phút chót thấy không đúng đối tượng. Về hò sơ xin cấp tiền, chúng tôi gửi bưu phiếu đích danh người phế binh cần sự giúp đỡ, những ai mạo nhận không thể lãnh thay. Nói chung, việc xét duyệt và cấp phát có những điều kiện bắt buộc của nó, khó có thể có sự gian lận.

Đời sống của những anh em phế binh như thế nào? Tôi xin mạn phép đưa ra một vài hình ảnh.

Về trường hợp của những anh em phế binh cụt hai chân, trước đây có người phải di chuyển trên hai ghế đẩu, có người phải cột hai mảnh vỏ xe hơi nơi vết thương, từ sáng đến tối lê lết từ đầu đường này đến xó chợ nọ để xin ăn, tối đến họ trải giấy báo ở một góc nào đó trước một căn nhà để ngủ qua đêm. Họ đã chịu đói, chịu lạnh từ ngày này qua tháng nọ. Có người tìm về các nghĩa trang để ngủ. Ranh giới giữa người chết và người sống đối với họ không có gì là cách biệt, họ đã sống như những người chết trong suốt thời gian qua.

Cuộc đời đã hắt hủi họ. Hai mươi năm qua, đối với những con người bất hạnh này, không phải là một cơn gió thoảng. Nghèo khổ, đau khổ và tủi nhục đã tích tụ thành những lớp chai trong tâm khảm và trên thân thể họ. Mặc cảm bị bỏ rơi đã đeo đuổi họ trong suốt thời gian qua.

Bị thương tật vì chiến tranh đâu phải là một tội lỗi. Sau ngày 30-4-75, những anh em phế binh đang còn nằm điều trị bị đuổi ra khỏi các quân y viện. Nhiều anh em đã phải dùng lại những cuộc băng rách nát để băng bó các vết thương chưa lành, có người đã chết sau đó vì thiếu thuốc trù sinh hay vết thương bị nhiễm độc. Trước kia, nếu có ai mạo muội ăn cắp thăm hỏi họ, lập tức người đó sẽ bị công an hạch hỏi, tình nghi cấu kết với "tàn quân Mỹ

Ngụy". Hiện nay những con người xấu số này, mỗi khi có mặt ở đâu thì người ta xua đuổi đến đó, có khi còn bị thoa mạ tục tàn. Người ta quên rằng chính những người mà họ đang xua đuổi đã bỏ một phần thân thể để cho hôm nay họ được yên ấm. Thủ hồi nếu có sự thay đổi chô đứng, họ là những phế binh, họ có đủ kiên nhẫn chịu đựng những lời thoa mạ và khinh miệt đó không?

Trước sự bạc đãi của đồng bào, các anh em phế binh chỉ còn một cách là tương thân tương trợ lẫn nhau. Họ thường mỉa mai nhắc lại một câu phong dao xưa nhưng chỉ thay một chữ thành "lá rách dùm lá rách".

Cái chết có lẽ là ám ảnh mạnh nhất đối với người phế binh. Nhiều người đã viết cho tôi nói họ rất muốn chết cho nhẹ gánh đời, nhưng không được: mẹ già ai nuôi, con thơ ai che chở. Có anh nói nếu chẳng may anh chết, gia đình anh lấy đâu ra tiền để mai táng, có người muốn tự tử bằng độc dược, nhưng không đủ tiền để mua ...

Có người vợ phế binh đã cật lực thay chồng nuôi con, đã lao lực kiệt quệ đến chết, để lại cho người chồng tàn phế một đàn con bơ vơ. Có những bà mẹ già, không quản nắng mưa, vẫn ngày đêm tần tảo ra chợ mua bán thay con trai bị tật nguyền nuôi đàn cháu nhỏ. Nếu muốn tìm những tấm gương yêu thương và chịu đựng, thật khó ai có thể so sánh với những người đàn bà cao cả này. Cuộc sống của họ chẳng có gì là vinh quang, nhưng họ sẵn sàng chia sẻ với người chồng cụt chân, cụt tay những vinh nhục của cuộc đời. Đó là những đốm sáng trong một bức tranh đen tối.

Không! Lương tâm không cho phép chúng ta để những phế binh này và gia đình họ tiếp tục bị đày đọa trong tủi nhục. Giúp đỡ họ, tìm cách

đưa họ ra khỏi tăm tối là bốn phận của mỗi chúng ta. Nếu chúng ta đã từng biết câu "lá lành đùm lá rách" thì những anh em này là những lá rách, phải đùm bọc họ, phải an ủi và nâng đỡ họ tìm lại danh dự trong cuộc sống. Nếu thấu hiểu được hoàn cảnh của họ, chúng ta không thể tiếp tục để "lá rách đùm lá rách". Chúng ta không thể tiếp tục sống một cách dứng dung như ngày hôm nay, nhất là những Việt Kiều trở về thăm quê hương.

Tôi xin trích dẫn một đoạn thư vừa nhận được từ một anh phế binh: "Cái khổ của anh em chúng tôi không phải là đói lạnh, vì bản năng sống còn của con người lúc đó đã giống như muôn loài thú trên quả đất này. Cái chua cay, tủi nhục là vợ chúng tôi phải đi ở đợ cho "giai cấp mới" không ra gì, con chúng tôi thất học, phải đi bới rác phụ giúp gia đình. Thảm trạng của chúng tôi, chúng tôi đã phải kêu trời trên 20 năm nay, nào có ai thấu? Nước mắt chúng tôi càng trào khi nhìn những Việt kiều đốt pháo cả trăm đô la cho một đêm tiệc. Dường như các thế hệ sau này và các Việt kiều không còn muốn nhìn thấy những thân hình què chân, cụt chân, đui mù trên phố phường, làm ô nhiễm tầm nhìn của họ ..."

Quý ân nhân kính mến,

Quý vị đã chia sẻ với chúng tôi chương trình cứu trợ những thương phế binh Việt Nam Cộng Hòa trong nước, quý vị đã dành dụm những số tiền nhỏ để làm lớn niềm vui của những con người bất hạnh. Quý vị đã từng đích thân về nước thăm hỏi và cứu trợ trực tiếp gia đình các anh em thương phế binh, quý vị đã nhìn tận mắt niềm vui chân thật của những con người mộc mạc, quý vị đã giúp họ những món tiền lớn. Đó là niềm vui và là niềm hân diện chung của

những người Việt Nam. Quý vị đã không quản ngại khoảng cách, quý vị đã không hề thắc mắc về số tiền quý vị đã gửi chúng tôi khi ủng hộ chương trình. Những tấm lòng quảng đại đó không có ngôn từ và cách viết nào có thể diễn đạt đầy đủ.

Tôi chỉ mượn lời của một cựu sĩ quan phế binh Việt Nam Cộng Hòa để bày tỏ sự biết ơn đó: "... Được thư quà của ân nhân, không sao cầm được nước mắt, cổ họng nghẹn ngào. Tôi quỳ xuống cầu xin Thượng đế hãy trả công vô cùng cho những ai đã làm ơn cho chúng con. Những kẻ mà ở nửa vòng trái đất, không hề quen biết con. Họ đã yêu tha nhân bằng tình thương của Thượng đế đã ban cho họ, họ đã chia sẻ cho con mồ hôi, công sức của họ. Xin Thượng Đế hãy nhận những đau khổ của con hôm nay và mai sau, để biến thành những hạnh phúc và may mắn trả lại cho những ân nhân đó".

Họ là những anh hùng cần được tuyên dương cho dù những cấp chỉ huy hay đồng đội cũ đã bỏ rơi họ. Họ đã đối đầu với hiểm nguy của chiến trường, đã anh dũng chiến đấu. Họ đã dám phải một trái mìn hay lanh một viên đạn vào thân thể, tuy không chết nhưng mang tật nguyễn suốt đời: cụt chân, cụt tay, mù, điếc, diên hay bại liệt toàn thân ... Giúp họ tìm lại niềm vui trong cuộc sống là trách nhiệm của những người còn quan tâm đến xứ sở, đến dân tộc.

Nếu không đủ khả năng tài chánh quý vị cũng có thể giúp họ bằng cách viết thư an ủi họ, chúng tôi sẵn sàng cung cấp địa chỉ những người khát khao tình người, vì đối với họ mỗi lá thư thăm hỏi là một người sinh lực mới giúp họ vượt lên mặc cảm bị bỏ rơi.

Tuy chưa biết nhau, nhưng chúng ta đã mến nhau và gặp nhau tại một điểm hẹn. Chúng ta cùng nhau chia sẻ một hạnh phúc chung

là tìm cách mang hơi nóng của tình người sưởi ấm những người cùng khổ. Chúng ta tự cảm thấy hân diện khi làm được một điều phúc thiện. Tôi xin thay mặt một số anh em phế binh gửi đến quý vị đã tham gia chương trình cứu trợ lời cảm ơn chân thành, và cũng xin quý vị miễn thứ cho những người cụt chân, cụt tay và đui mù không thể viết thư cảm ơn và thăm hỏi, vì một lá thư gửi ra ngoài quốc trị giá bằng 4 ký gạo hay nhiều ngày ăn xin. Khi nhận được một chiếc xe lăn hay một cặp nạng, người phế binh chỉ biết cảm ơn Trời Phật đã chiêu cố tới họ, vì bản thân họ chẳng có gì có thể đền đáp ơn cao cả đó, kể cả tiền để gửi một lá thư.

Anh sĩ quan này, trong suốt 10 năm bị "cải tạo" đã bị liệt hai chân vì bị cùm quá lâu. Khi được thả về, anh đã lê lết khắp các thành phố tìm vợ tìm con và bị kết thêm 5 năm tù về tội "tình nghi gián điệp". Đến nay anh đã được trả tự do nhưng đang hành nghề bán vé số dạo. Chiếc xe lăn do quý ân nhân tặng đang là nguồn hạnh phúc anh đã tìm được sau những ngày tháng khổ đau mất tin vợ con. Đây là một trường hợp trong muôn vàn trường hợp.

Còn nhiều trường hợp khác bị thảm hơn nữa. Nếu nói về nỗi khổ của những anh em thương phế binh, có lẽ phải cần nhiều quyển sách mới có thể mô tả đầy đủ. Ở đây, chúng tôi chỉ muốn nói đến một chuyện mà thôi, đó là tìm cách xoa dịu những nỗi đau của những con người khổ khốn khổ nhưng oai hùng này.

Hiện nay, dù ở bất cứ quốc gia nào trên thế giới, chúng ta đã mang ơn các chiến sĩ Việt Nam Cộng Hòa, đều vì chính nghĩa bảo vệ tự do và dân chủ tại miền Nam, chẳng may đã để lại một phần thân thể trên đất nước.

Nhân dịp này, tôi cũng xin giới thiệu hai hội đoàn đã được thành lập:

– Hội Cứu Giúp Người Tàn Tật ở Việt Nam (Canada).

– Hội Cứu Trợ Các Phế Bình VNCH (Úc).

Rất tiếc cho đến nay tôi chưa nhận những thành quả hoạt động của hai hội đoàn này để giới thiệu cùng quý ân nhân.

Quý vị ân nhân kính mến,

Ngoài những công tác trên, chúng tôi cũng xin trình bày một số trợ giúp khác đã thực hiện được trong suốt thời gian qua:

– Mở một lớp dạy nghề thêu dệt cho các phụ nữ tàn tật ở Quy Nhơn.

– Phát 6 tấn gạo trong dịp Giáng Sinh 1994 và Tết Ất Hợi vừa qua.

– Tổ chức những bữa cơm chay ngày chủ nhật tại chùa Kim Sơn (do ông Nguyễn Quang Hạnh sáng lập), Xuyên Mộc, cho những phế binh, 17 vị bô lão và 29 trẻ mồ côi. Sau bữa cơm tất cả lên chùa đọc kinh, niệm Phật cầu an cho quý vị ân nhân.

– Gởi 2.000 USD trợ giúp gia đình anh em phế binh được điều trị tại một số chấn y viện. Các y sĩ tại những nơi đây nhận trị bệnh miễn phí cho các phế binh do chúng tôi gửi đến, chúng tôi chỉ trả chi phí nằm điều trị mà thôi.

– Gởi 1000 USD cho các nữ tu Công Giáo để nuôi những bệnh nhân và gia đình họ trong các trại cùi tại Kontum, đa số bệnh nhân là người Thượng.

Trong những tháng tới, chúng tôi sẽ thành lập một chấn y viện miễn phí cho các phế binh ở vùng Bà Rịa (Suối Nghệ) và nấu cơm trưa cho toàn thể gia đình họ. Ngoài ra, chúng tôi đang xúc tiến dự án thuê các máy làm nón (lưỡi trai) cho các phế binh có tay nghề vào làm buổi tối, sau giờ tan việc. Khi có thêm tài chánh, chúng tôi sẽ mua máy mới để gia tăng lợi tức của các phế binh. Nếu dự án này thành công, hy vọng một số

anh em phế binh trong nước có kế sinh nhai ổn định bằng cách sản xuất nón vải có dán nhãn hiệu quảng cáo trên đầu nón.

Chúng tôi dự định mở những kho (dépôt) nước ngọt ở mỗi vùng, với chi phí 500 USD/dépôt, để các phế binh có một quỹ độc lập để cấp cứu hay phòng ngừa các trường hợp gia đình phế binh bị đau nặng không đủ tiền điều trị, hay có người chết không có tiền ma chay. Trước đây có nhiều trường hợp gia đình phế binh có người đau nặng không có tiền chữa trị, khi chúng tôi gửi tiền về thì bệnh nhân đã chết.

Nếu quý ân nhân có những dự án hay sáng kiến nhằm tạo điều kiện cho những anh em phế binh có thêm phương kế sống một cách danh dự, chúng tôi sẵn sàng đón nhận và trao đổi thêm chi tiết.

Quý ân nhân kính mến

Nhin chung trong 18 tháng qua, quý vị và chúng ta đã đem lại một phần an ủi đến với các phế binh tại quê nhà. Chúng ta đã mang hết thiện chí và nhiệt tâm thực hiện một nguyện ước là giúp đỡ thương phế binh cụt hai chân. Chương trình đã gặp sự hưởng ứng nhiệt tình của quý vị ân nhân, nhưng chúng tôi bước thêm một bước nữa là giúp đỡ những thương binh bị cụt một chân và đui mù hai mắt và mất cả tứ chi. Và sau cùng là giúp đỡ những đồng bào thiểu số mắc bệnh cùi hủi và trẻ em mồ côi. Nói về thành quả, chúng ta có những thành quả tốt. Nhưng không vì vậy mà chúng ta tự cho phép mình được an nhiên.

Riêng phần tôi, lương tâm tôi luôn bị cắn rứt vì đã loại bỏ rất nhiều hồ sơ gia đình quả phụ, cô nhi, tử sĩ hay thương binh nhẹ đang sống làm than vì không nằm trong chương trình. Sức chúng tôi có hạn, khả năng của chúng tôi đã đạt tới điểm

báo động. Chúng tôi đã tự giới hạn sự giúp đỡ của mình và sẽ ngừng ở mốc thời gian cuối cùng là tháng 12 năm 1995.

Chỉ còn sáu tháng nữa là chương trình này chấm dứt. Quý vị đã đến với chúng tôi từ lúc khởi đầu, chúng ta đã cùng đi một đoạn đường khá dài, nhân dịp này tôi khẩn khoản xin quý vị ân nhân hãy tiếp tay đi với chúng tôi cho hết đoạn đường còn lại.

Hiện nay còn cả ngàn hồ sơ chưa được giải quyết, và hồ sơ nào cũng cấp bách. Quý vị hãy vận động vòng đai thân hữu, rộng lượng đỡ đầu nhận thêm vài hồ sơ nữa tùy theo khả năng: 30 USD cho một phế binh cụt một chân, 60 USD cho một phế binh cụt hai chân).

Những số tiền vừa kể có thể là nhỏ đối với chúng ta đang sinh sống tại hải ngoại nhưng đó là những món quà lớn cho những người đang thiếu thốn trong nước. Hãy hy sinh thêm một bữa ăn, hãy vận động thêm vòng đai thân hữu tham gia chương trình.

Hồ sơ của từng phế binh sẽ được gửi thẳng đến quý vị bằng đường bưu điện nếu được yêu cầu. Khi nhận hồ sơ, quý vị có thể liên lạc hoặc gửi thẳng cho phế binh cần được giúp đỡ.

Cầu mong Trời Phật phù hộ gia đình quý vị.

Trước khi ngừng bút, tôi xin đưa ra một đề nghị cùng với quý vị là chúng ta thử trao đổi chọn ngày 1 tháng 6 mỗi năm làm Ngày Thương Phế Binh Việt Nam.

Sở dĩ tôi đề chọn ngày này vì nó dễ nhớ và là dịp trước khi nghỉ hè, những ai về nước thăm gia đình có thể mang tiền về tặng và thăm hỏi các phế binh trong nước.

Tại hải ngoại, vào dịp này, các hội đoàn và cá nhân quý vị ân nhân có thể tổ chức các buổi sinh hoạt gây

quỹ một cách dễ dàng vì không trùng hợp với các dịp lễ lạc khác. Rất mong được đón nhận những ý kiến khác.

Kính mến,

Bác sĩ Phan Minh Hiển

215 Avenue Pierre Brossolette

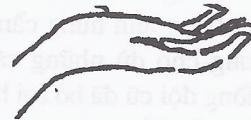
94170 Le Perreux sur Marne

France

TB:

– Tại Pháp, ngân phiếu xin đề: Aide aux mutilés de guerre du Vietnam

– Tại các nơi khác, nếu có thể xin quý vị mua American Traveller Check (ký ở trên và ký ở dưới) và cũng xin đề: Aide aux mutilés de guerre du Vietnam (như vậy chúng tôi sẽ không phải thêm tiền hoa hồng cho các ngân hàng và làm giảm đi sự trợ cấp cho phế binh). □

ANH NGỮ RA TRƯỜNG...

(tiếp theo trang 80)

nam. I am thankful now to see the uniqueness of traditional dress, the ao-dai, and to have a great appreciation of the Vietnamese heritage at the age of twenty.

Thus the dream ends that started so tortuously in completing this essay. I must state that when evaluating the past, I would not concentrate on only wrong deeds. To truly learn from the past, I would not go back to just mend an incident, but to take what I learned from my mistake and use it as fuel to light my judgment in the future. □